

разгледа околнитѣ хълмове и планини и небето, дали не ще вали днесъ дъждъ, прѣкръсти се, пакъ като ергенъ подскочи въ талигата и извика усмихнато:

— Хайде, Тоньо, на добъръ часъ! .. Карай сега да видимъ! Ако е рекълъ Господъ, довечера живо и здраво сме въ Филибе! ...

— На добъръ часъ, дѣдо Генко! отговори талигарьтъ — 45—50-годишенъ мъжъ — също се метна въ талигата, прѣкръсти се, па удари съ камшика дръгливото конче. Тя се затъркаля и заподскача изъ стръмния колелникъ за Пловдивъ. Разсѣхналитѣ ѣ колела шумно, но нѣкакъ приятно, дрънчеха по равното сухо шосе.

Еднажъ-дважъ дѣдо Генко подадѣ глава изъ талигата и погледна развълнуванъ изпращачитѣ, които неподвижно и съ впитъ върху него погледъ стоеха на върха до камънитѣ. Най-сетнѣ зави задъ единъ хълмъ, и всичко се изгуби.

Свѣжиятъ прохладенъ въздухъ, ясното майско небе, окиченитѣ съ млада ясно-зелена шума могили и раззеленилитѣ се полянки, мисълта за София — всичко това радваше, въодушевяваше стареца и го правѣше по-приказливъ шегобиецъ. Туй настроение го усилиаше тайно една малка скърбъ за свои и за неизвѣстното пътуване; за да не усѣти туй талигарьтъ, дѣдо Генко се стараеше да се покаже още по-веселъ. Отъ врѣме на врѣме той подаваше глава изъ талигата, зѣпаше навредъ, радваше се на хубавитѣ посѣви, разпитваше Тоня за нѣкои забравени села, поздравяваше първъ и громко, когото срѣщаше — искаше всичко да види, всичко да узнае и на всичко да се нарадва изведнажъ, като човѣкъ, който дълго врѣме е седѣлъ въ тъмница. Отдавна обикалянитѣ мѣста и сега му припомниха миналото, дори и дѣтинството. Новъ миръ се откри прѣдъ очитѣ и въ душата на стареца.

Добродушиятъ дѣдо Генко се прилѣпи до талигара, сѣкашъ се сроди съ него. И двамата си изказаха дори и сърдцата. За много работи говориха: за поминѣка, за алжшъ-вериша, за царското даване, за посѣвитѣ, за оскѣпѣлитѣ сега жито, брашно и ечемикъ, за согласието въ народа и пр. и пр. Тоню като всѣки бѣбрица